

ELS HOMES DEL PRESIDENT REAGAN

Noms per a una crisi

La venda d'armes a l'Iran per part dels Estats Units és ja un escàndol desbocat. La revelació, coneguda la setmana passada, que part dels diners procedents d'aquella operació havien estat reenviats a la *contra* antisandinista no ha fet més que afegir foc i més foc a una situació que ha posat contra les cordes Ronald Reagan, per primera vegada en els seus sis anys de mandat.

En paral·lel al descobriment de l'«Operació McFarlane», han començat a produir-se relleus i remodelacions en la complicada estructura presidencial americana. La col·lisió de les distintes àrees de l'administració ha estat ben palesa. La Secretaria d'Estat i el Consell de la Seguretat Nacional —en teoria, dos organismes complementaris— s'han enfrontat a la llum pública i davant la televisió per boca dels seus portaveus.

Mai en els sis anys d'administració republicana el vaivé dels polítics no havia estat tan clar en la ciutat del Potomac. Acostumats a la sola presència de *Lame Duck* Reagan, l'allau de noms ha sorprès l'uropeu mitjà, que intenta trobar una dreuera entre la complicada estructura organigràmica i personal de la Casa Blanca. Aquests són els noms, aquesta la seua història:

Buckanan, Patrick. Secretari de Comunicacions. Líder dels conservadors dins el gabinet. Aconsellà Reagan que reconegués públicament el seu error i demanàs perdó al poble per televisió.

Bush, George. Vice-president, conegut pel malnom de «Senyor Inevitable». Candidat oficial de l'aparell del partit per tal de substituir Reagan. Pilota. Ex-congressista, ex-ambaixador davant l'ONU, ex-cap de la CIA.

Byrd, Robert. Senador per Virgínia. Cap de l'oposició demòcrata, ara majoria. 68 anys. Té un periquito que sap dir «Vote for Byrd».

Casey, Will. Un dels pesos pesants. Cap de la

L'escàndol McFarlane creix com una bola de neu als Estats Units i amenaça d'esdevenir un nou Watergate. Aquests són els protagonistes de la crisi més important de l'administració republicana.

Vicent Partal

CIA. Amic personal de Reagan des dels temps de Califòrnia. Va fer costat al pla McFarlane.

Dole, Robert. Líder de la minoria republicana al Senat. És un altre dels candidats a substituir Ronald Reagan. Hàbil polític i heroi de guerra. Espòs de la Secretària de Transports, Elizabeth Dole.

Durenberger, David. President del Comitè d'Intel·ligència del Congrés. Dur.

Kemp, Jack. Candidat de la ultradreta republicana i president. Congressista per Nova York. Ex-jugador de futbol amb els Buffalo Bills. Es diu que és homosexual.

Keough, Al. Segon de Poindexter. Interinament, fa de cap del Consell de Seguretat Nacional.

Kuhn, James. Mestre de cerimònies. És l'encarregat de rescatar Reagan quan aquest té problemes amb els periodistes.

Laxalt, Paul. Senador per Nevada, d'origen basc. Acaba d'abandonar la cambra alta per tal de preparar bé les presidencials del 88. Durant la crisi s'ha parlat d'ell com a possible substitut de Shultz. Gran amic de Reagan. S'ha casat en segones noces amb la que era la seua secretària.

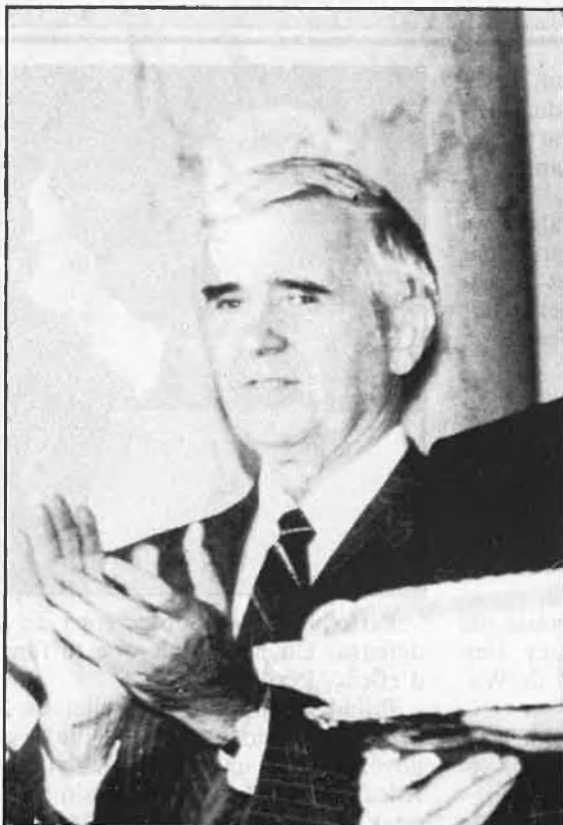
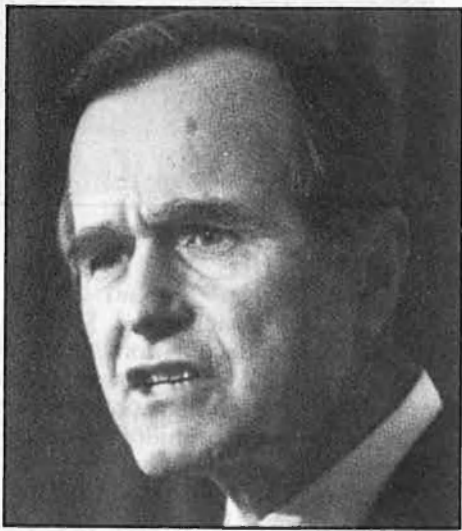
LuGar, Richard. Republicà. President del Comitè de Relacions Exteriors del Senat. Haurà de suportar els duríssims atacs dels demòcrates.

McFarlane, Robert. Conseller de Seguretat Nacional fins l'any passat. Enginyer electrònic i tinent coronel retirat de la Infanteria de Marina. Ajudant d'Henry Kissinger i aliat moderat de Shultz. Viatjà a l'Iran per tal de negociar amb el govern de l'ayato-llah l'alliberament dels ostatges en poder de les milícies xiïtes del Líban.

Meese, Edwin. Secretari de Justícia. Home fort de la crisi i el polític en què el president té ara una major confiança. Fa mesos que va de pujada en els corredors de la Casa Blanca.

Nitze, Paul. Conseller especial de l'administració Reagan per a temes de desarmament.

North, Oliver. Mà dreta de l'almirall Poindexter i amic íntim de McFarlane. Ell fou l'executor de l'operació de venda de material

Dalt, Reagan i Shultz. Baix, d'esquerra a dreta, Weinberger, O'Neill, McFarlane, Bush, Dole i Laxalt.

El president és el que mana

V. P.

La principal diferència entre el sistema polític dels Estats Units i l'habitual en la majoria de les democràcies parlamentàries rau en la figura, i les atribucions, del president.

Segons l'article segon de la Constitució, el president dels Estats Units és el poder executiu de la nació. Això vol dir que, si en els altres països la responsabilitat del govern és col·lectiva davant els parlaments, als Estats Units aquesta responsabilitat recau exclusivament sobre el president. D'altra banda, el Congrés té facultats per controlar indirectament la política del president, però no pot obligar-lo a prendre cap decisió que aquell no consenta —inclosa la dimissió seua o d'algun dels seus assessors.

Aquesta gran responsabilitat obliga a la creació d'un seguit d'organismes que faciliten la feina del llogater de la Casa Blanca. Entre ells, els més importants són els Departaments, l'Oficina Executiva i alguns altres òrgans permanents o no, directament lligats a la figura del president.

Els departaments corresponen a les grans àrees de l'administració, però, a diferència dels ministeris, el seu paper és només consultiu i auxiliar, i el president pot prendre decisions sense consultar-los. Al front de cada Departament hi ha un secretari i la reunió de tots forma el Gabinet. Al front del Gabinet hi ha un cap que sol anomenar-se «cap del Gabinet», «de l'estaff», o inclús, erròniament, «de l'executiu». Entre els departaments, destaquen la Secretaria d'Estat (bàsicament encarregada dels Afers Exteriors), la de Defensa i la del Tresor.

A part dels departaments, hi ha l'Oficina Executiva del President, que reuneix els seus col·laboradors més íntims i serveix d'enllaç amb altres òrgans consultius, com ara la Secretaria Presidencial (White House Office) o l'Oficina del Pressupost (Bureau of the Budget). El president també pot nomenar, finalment, comissions i consells que l'assessoren en temes puntuals. Destaca en aquest terreny el Consell de Seguretat Nacional, que ha estat, precisament, un dels epicentres de la crisi d'aquestes setmanes. □

militar a l'Iran. Ha estat cessat. Té 43 anys i ha estat enviat al cos de Marines, d'on és coronel. Implicat en les operacions de la *contra*. És antic heroi de la guerra del Vietnam.

Nunn, Sam. Senador de l'ala dreta del Partit Demòcrata. Futur president de la Comissió de les Forces Armades. 47 anys. Sense dubtes, el millor candidat del seu partit a la Secretaria de Defensa.

O'Neill, Tip. 73 anys. *Speaker* tot just jubilat de la Cambra dels Representants. Llegendava viva dels demòcrates. Líder de la Nova Esquerra. Les seues andanades contra la política de Reagan s'estudiaran en les facultats en el futur. Des de Massachussets seguirà donant guerra.

Osborne, Kathleen. Secretària del president. Bona amiga de Nancy. Una de les dones més importants de Washington.

Pell, Claiborne. Futur president de la Comissió d'Afers Exteriors del Senat. Novaiorquès. Diplomàtic de professió. 67 anys. Liberal. Oposat a la política presidencial a l'Amèrica Central.

Perle, Richard. Subsecretari de la defensa. Un home gris que té fama d'eficaç. Perillós, doncs.

Poindexter, John. Conseller de la Seguretat Nacional dimitit el dia 25 de novembre. 50 anys. Dur. Doctor en física nuclear. La seua dimissió havia estat reclamada per Shultz. Oficialment ha retornat a la marina. És almirall.

Reagan, Ronald. El president. S'ha passat els últims mesos repetint que «you ain't seen nothing yet» («encara no heu vist la millor part de la història»). Sembla que té raó.

Reagan, Don. No s'ha de confondre ni amb l'anterior ni amb el secretari del Tresor. Cap del Gabinet. 67 anys. Famós executiu agressiu de Wall Street. Molt criticat pel seu comportament durant la crisi. L'acusen d'haver deixat sol el president. El seu despatx a la Casa Blanca és l'únic que té accés al roserar. Li encanta donar de menjar als esquirolets per relaxar-se.

Dalt, Casey. Baix, Larry Speakes.

Shultz, George. Secretari d'Estat. Opositor al Pla McFarlane. Moderat en la majoria de qüestions, però el més dur respecte al terrorisme. Diu que els del CNS són uns potiners. La seua posició ha anat millorant durant la crisi.

Speakes, Larry. Portaveu oficial de la Casa Blanca. Es reuneix cada dia amb els periodistes allí acreditats. En tot l'occident anglosaxó ningú no pronuncia tan bé l'expressió «No comment».

Weinberger, Caspar. Àlies «El senyor de la guerra». Secretari de Defensa. Oposat al pla McFarlane. Amic californià de Reagan. Un altre dels pesos pesants.

Whitehead, John. Segon de George Shultz en el Departament d'Estat. Ha de suportar bromes de mal gust sobre el seu cognom.

Wright, Jim. Cap de la majoria demòcrata a la Cambra dels Representants. □